

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Приватне підприємство „Ліра“ (далі – Підприємство) в особі директора Підприємства Дацької Людмили Анатоліївни – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частинам першій, четвертій статті 41, статті 58 Конституції України приписи пункту 2 розділу V „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про приватизацію державного і комунального майна“ від 18 січня 2018 року № 2269–VIII (далі – Закон № 2269), якими передбачено:

„2. Установити, що приватизація (продаж) об'єктів, щодо яких рішення про приватизацію було прийнято до набрання чинності цим Законом, здійснюється та завершується відповідно до вимог цього Закону, крім об'єктів, за якими:

дата проведення аукціону, конкурсу, викупу, продажу пакетів акцій (часток, паїв) господарських товариств, зазначена в опублікованому інформаційному повідомленні про продаж державного або комунального майна, припадає на день після набрання чинності цим Законом;

після завершення процедури продажу відбувається оформлення договору купівлі-продажу;

на момент прийняття рішення про їх приватизацію належали до об'єктів групи Г згідно з класифікацією об'єктів приватизації, встановленою Законом України "Про приватизацію державного майна", та щодо яких є дійсною оцінка, або Кабінетом Міністрів України визначено радника для надання послуг з підготовки до приватизації та продажу об'єктів приватизації за результатами проведення конкурсу“.

Автор клопотання твердить, що оспорювані приписи є неконституційними, оскільки порушують принцип верховенства права в аспекті правової визначеності, а також право володіти, користуватися розпоряджатися своєю власністю та „право на те, що ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності“. У цьому контексті Підприємство зазначає, що не реалізація ним права на викуп приміщення, орендованого протягом більш ніж 28 років, після здійснення невід'ємних поліпшень щодо орендованого майна на понад 46,7 %, порушує його «законні очікування» як майновий інтерес». Крім того, оспорювані приписи, на думку скаржника, не відповідають принципу незворотності дії закону в часі, „оскільки процедура викупу розпочалася за старим законодавством, а завершується за нормами нового закону“.